

BLA

BLA

č.3

2009/2010

**Základní škola T.G.Masaryka
Bystřice nad Pernštejnem**

OBSAH

Co nového v 1. třídách? Spolupráce žáků 1.B a 9.B pokračuje	str. 2 – 3
Náš úspěch v Jihlavě	str. 4
Exkurze žáků 2. tříd	str. 5
Šplhám, šplháš, šplháme	str. 6
Bystřicko čte dětem	str. 7 – 8
První pomoc	str. 9 – 10
Výlet do Poličky	str. 11
Týden plný zážitků	str. 12
Přednáška o alkoholismu	str. 13
Zběsilý útěk	str. 14 – 15
Pohádkové Bystřicko	str. 16 – 19
Soví zpěv. Rozhovor s novým spolužákem	str. 20
To jsem já	str. 21 – 22
Pravda nebo novinářská kachna	str. 23 – 24
Soutěž s Tomášem Klusem	str. 25
Na obloze svítí – křížovka	str. 26
Anglická křížovka	str. 27
Německá křížovka	str. 28
Ruská křížovka	str. 29

Autor titulní stránky: K. Jílková, 2.C

Děkujeme všem, kteří přispěli do tohoto čísla.

Hledáme stále redaktory.

CO NOVÉHO V 1. TŘÍDÁCH?

Od ledna do poloviny března žáci 1. tříd chodili na plavecký výcvik do bazénu v našem městě. Žáci byli rozděleni podle výkonnosti do dvou družstev. Neplavci se učili splývat a základním stylům, plavci již zdokonalovali plavecké způsoby. Kromě výuky plaveckých dovedností žáci měli čas a prostor i na „vyřádění“. K tomu jim paní instruktorky plavání půjčily různé plavecké pomůcky. Zábavnou formou se žáci seznamovali s vodou. Na závěr kurzu si žáci zasoutěžili a zahráli mnoho her. Všechny děti obdržely mokré vysvědčení.

Na plavání žáci chodili moc rádi a už nyní se těší na další pokračování.

V pondělí 15. března žáci zavítali již podruhé v tomto roce do Městské knihovny v Bystřici nad Pernštejnem. Seznámili se s prostředím knihovny, s pravidly pro vypůjčování knih, s řazením knih podle abecedy a okruhů. Závěrem besedy měly děti možnost si vypůjčit a prohlédnout knihy podle svých zájmů.

učitelky 1. tříd

SPOLUPRÁCE ŽÁKŮ 1. B A 9. B POKRAČUJE...

V pátek 12. března proběhlo další setkání žáků 1. B třídy s patronátní třídou 9. B.

V rámci projektu „Bystřicko čte dětem“ se setkali žáci obou tříd nad knihami. Starší spolužáci velmi vhodně zvolili poutavé ukázky z knih M. Macourka Mach a Šebestová za školou, I. Březinové Adélka a Zlobidýlko a I. Borské Mokrejšové, vodníci z Louže. Předčítání doplnili otázkami, doplňovačkami, křížovkou, skládáním obrázku vodníka, které prvňáčci plnili ve skupinkách. Závěrem si všichni podle své fantazie i vodníka nakreslili. Za velmi pěkně připravené hodiny patří velké poděkování Katce Šudomové, Martině Pechové, Andree Peňázové, Jitce Mokré, Lucce Slavíčkové, Lucce Romové, Vojtěchu Kozáčkovi a Ondřeji Rychlému.

1. B třída

NÁŠ ÚSPĚCH V JIHLAVĚ

.....

Kde se nachází muzeum knoflíkářství a perleťářství na Vysočině? Kolik let se letos slaví od narození hudebního skladatele Gustava Mahlera? Jak se jmenuje naučná stezka o mravencích na Velkomeziříčsku? Nejen na takové otázky museli odpovídat žáci z jednatřiceti základních škol na Vysočině, kteří se proboujvali do krajského kola soutěže „Poznej Vysočinu“.

I naše škola T.G. Masaryka vyslala dva úspěšné řešitele školního kola, aby se pokusili v krajském městě dosáhnout na mety vítězů.

Simona Mašová, žákyně 9.ročníku, může být se svým výkonem v soutěži spokojena. Dostala se mezi dvacet nejlepších a má možnost jet s dalšími 39 dětmi z Vysočiny zkoumat krásy našeho hlavního města. Odměnou všem úspěšným řešitelům bude dvoudenní návštěva Prahy, která v sobě zahrnuje ubytování, stravu, návštěvu muzikálu Baron Prášil, osobní setkání se známými pražskými herci a zpěváky, dále prohlídku Hradu a sídla Senátu ČR.

Simoně k jejímu úspěchu gratulujeme a přejeme jí příjemné kulturní vyžití v stověžaté Praze.

Za učitelský sbor Marie Nebolová

EXKURZE ŽÁKŮ 2. TŘÍD ZŠ

.....

V pondělí 15. března se žáci 2. tříd vydali společně se svými třídními učitelkami na exkurzi do Velkého Meziříčí do ekologického střediska Ostrůvek.

Ve výukovém programu Ze života včel se děti dozvěděly mnoho zajímavostí o včelách, včelaření a včelích produktech. Program byl zpestřen ochutnávkami medu, sladkých šťáv, výrobou svíček ze včelího vosku a zdobením medových perníčků marcipánem.

Pracovnice ekologického střediska se snažily v dětech posílit ohleduplnost k přírodě, životnímu prostředí, vůči sobě i druhým.

Každý žák si kromě zhotovených výrobků zcela určitě odnesl spoustu pěkných zážitků z příjemně prožitého pondělního dopoledne.

Učitelky 2. tříd

ŠPLHÁM, ŠPLHÁŠ, ŠPLHÁME

.....

Každý rok se Základní škola T. G. Masaryka v Bystřici nad Pernštejnem stává hostitelským místem pro okrskové kolo ve šplhu na tyči žáků 1. - 5. ročníku. Ani tento rok nebyl výjimkou! Ve čtvrtek 25. března 2010 se v tělocvičně školy sešli vybraní žáci ze čtyř základních škol (ZŠ TGM a ZŠ Nádražní z Bystřice nad Pernštejnem, ZŠ Nedvědice a ZŠ Zvole), aby porovnali své síly ve šplhu, získali nové zkušenosti a strávili příjemné sportovní dopoledne.

Všichni žáci podali výborné výkony a svým sportovním chováním dobře reprezentovali vlastní školu. V mnoha případech při umístění na prvních místech rozhodovaly setiny vteřiny.

Žáci naší školy získali krásných pět 1. míst (Tereza Mífková, Kateřina Rubínková, Marek Hloušek, Ondřej Mífek, Štěpán Kubík), tři 2. místa (Adam Kubík, Natálie Krejzová, Berenika Konečná) a po jednom 3. (Petra Nováková) a 4. místo (Tomáš Čech).

Všem odvážným závodníkům srdečně blahopřeji a přeji jim úspěšný odraz při šplhu v okresním kole!

Jana Zítková, učitelka ZŠ TGM

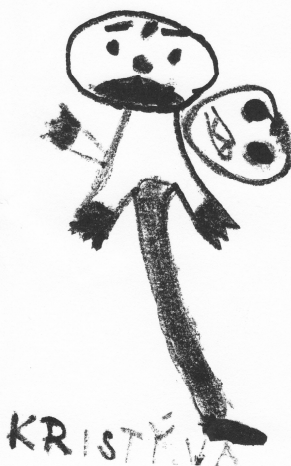

BYSTRICKO ČTE DĚTEM

.....

I v 1.A třídě se četlo, a nejen to ...

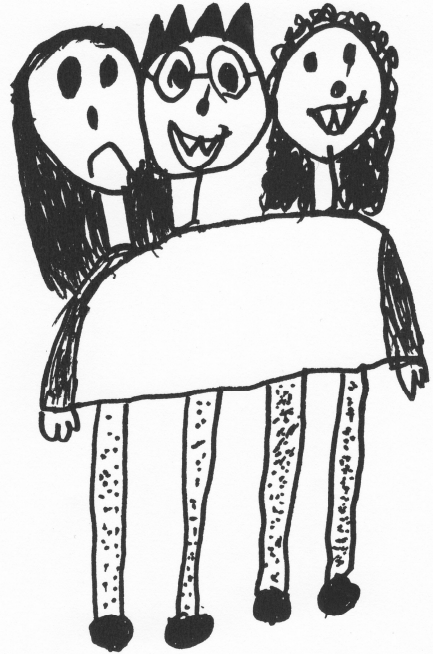
V úterý 9. března přišla mezi nás absolventka JAMU paní Ivona Čermáková . Po vzájemném představení a přivítání rozbalila paní Iva "núši překvapení". Začala motivační hrou, kterou zklidnila všechny děti a pokračovala " vysíláním slov", až se dostala ke spisovateli Pavlu Šrutovi.Momentem překvapení se stala taška plná pohádkových knih pro děti, právě od jmenovaného spisovatele.Po krátké chvilce " něco o spisovateli" představila paní Ivona knihu Pan Sova od A. Lobela a jiné pohádkové knihy a básně Pavla Šruta.Během jejího scénického listování plného dramatického napětí děti zpozorněly a pronikly do samotného vyprávění. Chvilí před ukončením se ještě jednou vrátila k P. Šrutovi a jeho básním o strašidlech. Po té si společně s dětmi vyprávěla o tom, čeho se nejvíce bojí a zahráli si dotykovou hru "Na strašidla", ta se jim moc zalíbila. Prostor zůstal i pro domácí úkol: aby si děti nakreslily podle své představivosti a názvů jednotlivých strašidel to své pohádkové strašidýlko

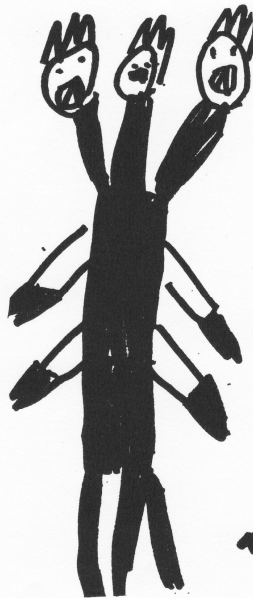
TEREZKA EXLOVÁ

NELA FLAŠKOVN

Reva

KUBA

PRVNÍ POMOC

.....

Středa 3.2. 2010. Začala jako každá jiná normální středa. Každý z nás z 8.A. nějak dorazil do školy. Až tam se scénáře obyčejné středy a středy 3.2. začaly lišit. Z naší třídy vycházel jako obvykle lomoz, přerušovaný jen tlumenými ránami a občasným výbuchem smíchu. Ale když jsem vešla do třídy, něco bylo jinak. Zastavila jsem se a na chvíli zkoprněla, což byla velká chyba, jak jsem zjistila o pár vteřin později, když mi těsně kolem hlavy prolétl míč. Ozvala se další tlumená rána a náhlý štěkavý smích. Mě ale zaujala jiná věc. Ve vzduchu visela zvláštní vzrušující atmosféra. Bezmyšlenkovitě jsem přišla ke svému místu a posadila se. Ustavičně jsem přemýšlela, na co jsem zapoměla. Co jsem zmeškala? Teď by se mi hodila něčí pomoc. To je ono. No, jistě, už si vzpomínám na jednotlivá slova napsaná před dvěma dny na tabuli: středa 3.2. – první tři hodiny první pomoc.

Z mých myšlenek mě vytrhlo až první zvonění. S ním vešel do třídy muž. Byl menší postavy, podsaditý a na sobě měl flanelovou košili. Rázným, pevným krokem došel k učitelskému stolu, kde se posadil. Za ním, jak housata, šli dva pomocníci, kteří byli obtěžkáni různými taškami. Položili věci (vypadalo, že se jim docela ulevilo) a společně s druhým zvoněním přestoupili práh našich dveří a byli ty tam. Muž vstal – my samozřejmě s ním – a postavil se přesně doprostřed třídy, která byla plná napětí a očekávání.

První věc, kterou udělal, byla ta, že se nám představil a seznámil nás s plánem na první tři hodiny. Začal úplně obecně, popsal nám postup, jaký bychom měli dodržet, když najdeme někoho zraněného. Sdělil nám důležitá telefonní čísla a v jakých případech máme na tato čísla volat. Upozornil nás ale také na to, že když najdeme raněného člověka, je naší **povinností** poskytnout mu první pomoc. Všichni jsme byli zapálení touhou zjistit na toto téma co nejvíc – hlavně také po tom, co nám bylo řečeno, že si na konci této lekce napíšeme test, a proto byl ve třídě neobvyklý klid, a bylo slyšet jen škrábání propisek na papíry. I když byl výklad docela zajímavý, uklidňující tón hlasu pana Martínka nás postupně začal uspávat. Nebezpečně rychle se blížící spánek nakonec přerušilo zvonění na přestávku. O přestávce většina z nás ožila a nabyla novou energii a sílu udržet víčka nahoře.

Druhá hodina výkladu nám přiblížila reakce organismu na různé nemoci, naučili jsme se, jak rychle rozpoznat příznaky různých nemocí a jak co nejrychleji a nejlépe reagovat, abychom nemocnému pomohli. Hlavní částí programu byla především dopodrobna rozebraná a přesně popsaná resuscitace, kterou jsme si všichni měli možnost vyzkoušet prakticky ve třetí hodině.

Třetí hodina byla zaměřena na praktickou činnost. Ukázali jsme si stabilizovanou polohu, všichni jsme se učili dávat dýchání z úst do úst a masáž srdce. Myslím, že jsme to jeden po druhém dobře zvládli. Přiložená figurína vydržela náš stálý nápor a my, všichni účastníci základní lekce první pomoci jsme odešli po svých, což pokládám za úspěch. Určitě se na mě nebudou ostatní zlobit, když za nás všechny povím, že na druhou lekci se těšíme víc. Měli bychom si totiž prohlédnout sanitku a její zařízení a zároveň i vybavení a fungování hasičského vozu.

H. Bukáčková, 8.A

VÝLET DO POLIČKY – BRANOU MUZEA DO STŘEDOVĚKU

.....

V úterý 9.3.2010 se naše třída 3.B společně s 3.A shromáždila před školou a v 8.00 hodin jsme vyjeli autobusem do Poličky, do místního muzea na výstavu Branou muzea do středověku. Do Poličky jsme přijeli asi 1 hodinu před exkurzí, a proto jsme měli čas se podívat po místních památkách a obchůdkách. Mnozí z nás si zde nakoupili suvenýry. Před 10 hodinou jsme se vydali do muzea. V muzeu nás uvítala moc hodná paní průvodkyně s panem průvodcem. Nejdříve jsme se šli podívat na dobová mučidla, potom jsme se podívali na různé erby. V poslední části výstavy jsme si prohlédli dobové zbraně a kostýmy, které jsme si mohli vyzkoušet. Na téhle výstavě mě nejvíce zaujala mučidla – pranýře, a možnost obléknout se do kostýmů. Na cestě k autobusu jsme se zastavili ještě v jednom hračkářství, kde jsme utratili naše poslední peníze. Výstava se nám všem moc líbila a rádi bychom si ji ještě zopakovali.

Za třídu 3.B – Karolinka Makovská

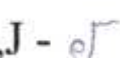

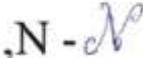

TÝDEN PLNÝ ZÁŽITKŮ

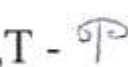

Minulý týden prožila naše třída 3.B opravdu zajímavě. V úterý 8. března jsme jeli společně s 3.A na exkurzi do Městského muzea v Poličce. Počasí nám moc nepřálo, ale i tak jsme si to náramně užili.

Když jsme přišli do muzea, ocitli jsme se v úplně jiné době. Pan průvodce nám vyprávěl jak lidé žili ve středověku. Viděli jsme a také jsme si mohli vyzkoušet různé nástroje, s kterými se dříve trestalo. Byly to trestací nástroje. Můžu vám říct, že není vůbec příjemné klečet na kolenách a mít hlavu a ruce přidělané v malých otvorech v kládě. A pro ty, kteří se ani potom nepolepšili, tam byla obrovská klec, která se zvedala ke stropu a sloužila jako hladomorna. Tu jsme si naštěstí nevyzkoušeli.

Dříve, když lidé neuměli psát, používali místo písma desky se znaky. Tak třeba tam, kde se prodávalo maso, byl lev se sekerou, u mlýna byl obrázek obilí. Později se učili psát tak, že písmo vyrývali do hliněných tabulek. Když už uměli psát, psali husím brkem a používali jiná písmena než my. Některá si pamatují. Psaní husím brkem jsme si také vyzkoušeli.

A - , B - , C - , D - , E - , F -

I - , J - , K - , N - , P - , S -

Š - , T - , U - , V - , Z - , Ž -

V době kdy žili husité se používaly zajímavé válečně zbraně. Viděli jsme třeba cepy, kopí, palčáty nebo dřevce. Mohli jsme si vyzkoušet drátěnou košili a helmy, které nosili když bojovali. Když bylo malým bojovníkům 7 let, pracovali na hradě jako pážata. Když jim bylo 14 let, starali se o zbraně a jako dospělí bojovali.

Pro nás holky bylo nejlepší, když jsme si mohly vyzkoušet šaty princezny, kněžny a královny. A na hlavě jsme měly obrovské klobouky. Kluci si zkoušeli brnění a oblečení pro pážata.

Dříve se také hrálo na hudební nástroje. My jsme viděli několik zavěšených zvonků, na které se hrálo paličkou. Viděli jsme také tkalcovský stav a vyrobili jsme si pečeť. Lidé hráli i společenské hry. Nejoblíbenější byly karty a stolní hry. Někteří hráči byli tak vášniví, že hráli o svoje poslední kalhoty.

Náš týden pokračoval ve čtvrtek 9.3. Přišel k nám do třídy tatínek naší spolužačky Bány Sitařové. Vyprávěl nám o knížkách a o tom, že knížka je dobrý kamarád. Přinesl nám ukázat knížky, které měl rád když byl malý. Ze své oblíbené knížky Mikulášovy prázdniny nám i četl.

Byl to prima týden.

Jana Vašíková, 3.B

PŘEDNÁŠKA O ALKOHOLISMU

.....

Dne 16.2.2010 vyslechli žáci 7. ročníků na naší škole přednášku pana Václava Buchty na téma: „Než užiješ alkohol, použij svůj mozek!“. Jak to všechno probíhalo a co v dětech tato beseda zanechala se však nejlépe dozvíte od nich samotných. Čtěte tedy následující příspěvky:

Bylo úterý 16.února a paní učitelka nám oznámila, že 6. hodinu budeme mít místo výchovy ke zdraví besedu o alkoholu. Po 5. hodině jsme se sešli před učebnou zeměpisu a počkali, až přijde vyučující. Hodina začala seznámením s lektorem. Ten nám následně vysvětlil, z čeho se skládá alkohol. Poté nás naučil, že alkohol patří do skupiny tvrdých drog a dozvěděli jsme se i o drogách dalších. Nakonec poukázal na to, že jsou na alkohol všude reklamy a že je bohužel dostupný skoro každému. Na závěr hodiny jsme vyplnili anonymní dotazník o tom, co si myslíme o alkoholu. Tato beseda byla velice poučná a zábavná.

Jakub Šibor, 7.A

Tato přednáška proběhla 16.2.2010 v učebně zeměpisu, kde byl pán, který se právě chystal o alkoholismu povídat. Nejprve nám říkal, z čeho alkohol vzniká (z kvašeného cukru), dále že obsahuje ethanol. Poté nám vysvětlil, kolik je v různých nápojích procent alkoholu, např. v pivu je 2-4%, víno má 12-14%, v lihovinách 40-70%. Také jsme se dozvěděli, že když jsme pod vlivem alkoholu, děláme často věci, o kterých třeba nevíme, např. prozrazujeme tajemství, hrajeme si s nebezpečnou zbraní apod. Také jsme slyšeli, že alkohol je vlastně cizí látka, kterou tělo ve svém organismu nechce. Když máme v sobě alkohol, játra si z nás vezmou kus energie, ale také to potom má vedlejší účinky: motáme se, mluvíme nesrozumitelně nebo také sprostě...Pak nám kladl různé otázky, ten, kdo něco správně odpověděl, dostal na památku kartičku s obrázkem mozku. Přednáška se nám celkem všem líbila.

Jakub Špaček, 7.A

ZBĚSILÝ ÚTĚK

.....

Jednoho krásného dne jsem se probudila. Jejda, promiňte, já jsem se nepředstavila. Páníček mi říká Micka. Ale já sama jsem se přejmenovala na Packoče. Jak jsem se již zmínila, pomalu jsem už vstávala. Obkocour, lépe řečeno Obr-kocour, už zaléval hrabárnu. Vlastně lidsky řečeno zahrádku. A já vyšla ven, abych se protáhla.

Pěkně pomalu jsem vylezla a najednou, co to vidím? Nešálí mě zrak? Taková chutná opeřená snídaně na stromě! Okamžitě jsem zamňoukala. Asi nějak takhle: „Mňau, mňauúúú!“ To byl povel pro mého obchodního partnera Myšmaška. Přiběhl a hned se ptal: „Co se děje?“ A já mu hned rozdala úkoly. První zněl omýt mi drápky a druhý nabrousit. Ono to zní jako kdyby to mělo trvat celou věčnost, ale věřte mi, že to trvá jenom chvíličku. Konečně jsem byla připravena na lov.

Pomalu jsem vylezla na strom. Opatrně jsem se blížila. Ale najednou se Obkocour otočil s hadicí, která vystříkla na strom. Snídaně se lekla a odcestovala pryč. No, dobrý! Tolik přípravy mi to dalo se dostat k chutné snídani a on mi to Obkocour zkazí!

Tak co já teď budu dělat? Slézt zase dolů? Rozhodla jsem se nakonec, že si lehnu na větev a trochu se prospím. Právě jsem usínala, když tu mě Obkocour začal hledat. Uviděl mě a vykřikl: „Áááááááá, kocourku, pojd' rychle dolů!“ Poskakoval přitom okolo stromu jako nějaká opička. Sama pro sebe jsem si řekla, jestli mu snad také neutekla snídaně. Bohužel šlo o mě. Ach jo. Konec bezproblémového dopoledne. Za chvilinku vběhl do domu a co nevidět byl zpět. Donesl mi rybičku a bláhově doufal, že mu na ten trik skočím. Ale já jsem byla tvrdohlavá a řekla jsem si, že slezu dolů jedině za dvě.

Plus mínus za pět minut byl zpět v domě. Tam do něčeho křičel: „Pomóc, kočka na stromě!“ Ale co. Neřešila jsem to. Jen jsem si lehla v klidu zpět na větev a pomalu jsem usínala. Ale, ale - najednou se mi snídaně opět vrátila! Teď již vlastně pozdní snídaně. No mňam!

Akce číslo dvě. Již jsem stávala a byla připravena skočit na snídani. Když najednou přijela červená nástěnka a houkala a houkala. Snídaně se opět lekla a uletěla. Ach jo. Už zase. Dnes mám ale smůlu. A to k tomu ještě ta červená zastavila u našeho domu. Aby toho teda nebylo málo, tak jí Obkocour šel naproti. V tváři jsem mu viděla strach a paniku. Teda abych pravdu řekla, tak ani nevím proč.

Za chvilinku se z nástěnky vynořily dvě červené potvůrky. Šly k mému stromu a mně naskákala po celém těle husí kůže. Přistavily ke kmenu dvě hůlky, které byly mezi sebou něčím spojeny. Jedna po nich pomalu lezla ... přímo za mnou! Já jsem lezla taktéž, ale výš po větvích do koruny, protože jsem měla

strach. Ale potvůrka mě pořád pronásledovala. Poté po mně čapnula rukou, aby mě chytila. Jediným východiskem bylo zavřít oči a seskočit dolů na zem... Tam mne začala honit druhá příšera z nástěnky! Tak jsem rychle vyskočila na střechu. O, néé!!! Pes se zezadu řítí přímo na mne! Sice by se ke mně nedostal, ale zpanikařila jsem a rychle jsem seskočila zpět do hrabárny a pes za mnou. Hned ho následovala i druhá červená potvora.

Nakonec mi nezbývalo nic jiného, než skočit Obkocourovi do náručí. Ten mne tak pevně stiskl, že ze mne málem vymáčkl duši. Pak mne pustil na zem a už mne nikdo nehonil. Ani pes a ani červené potvory. Ty se Obkocour kupodivu rozhodl odměnit – šel jim nabídnout do kuchyně mňamku. Já jsem jim vyskočila na stůl, protože jsem se jich už tolik nebála a doufala jsem, že mi dají také kousek... Ale sundali mě na zem.

Chvilku nato již červení odjížděli a já jsem bezstarostně přecházela na druhou stranu ulice a oni mne přejeli!!!

Konec. Konec? Kdepak!!!

Kdybych nebyla tak rychlá, nestihla bych se schovat mezi kola. Nakonec mi díky tomu projeli nad hlavou, jen mi skřípli ocas. Zařvala jsem: „Auuuuuu!!!“ Červení však už byli pryč. Naštěstí jsem poslední adrenalinový zážitek dne přežila...

Monika Jurnečková, 7.B

POHÁDKOVÉ BYSTRICKO

.....
Město Bystřice nad Pernštejnem ve spolupráci s Mikroregionem Bystřicko vypsaló již počtvrté dětskou soutěž. Letošní ročník měl za úkol přiblížit dětské pohádkové představy vztažené ke konkrétním lokalitám Bystřicka. Zúčastnili jsme se jako výtvarníci, ale také jako zdatní spisovatelé. Zde můžete nahlédnout do naší literární dílny:

JAK JSEM NA ZUBŠTEJNĚ POTKAL PTÁKA OHNIVÁKA

Jednoho dne, když mě cestou na Pyšolec rozbolely nohy, jsem se rozhodl, že si odpočinu na Zubštejně. Naštěstí jsem s sebou měl velkou svačinu a dvě dvoulitrové láhve plné bezové šťávy. Najednou se od pomníku podívám k cisterně a co nevidím, asi dva metry od cisterny se něco třpytí a vedle toho zase něco hoří.

Když jsem přišel blíže, uviděl jsem, jak plamínek vyskočil na větev stromu. Už jsem si myslel, že ten strom začne hořet. Ale mylil jsem se, protože ten plamínek byl pták Ohnivák! Hned jak mě zahlédl, začal pištět jako páv. Paví hlas to byl určitě, protože páva jsem už mockrát slyšel.

Jak jsem ho tak poslouchal, najednou se přede mnou objevil podivný dědeček, kterému snad patřil ten pověstmi opěvovaný Zubštejnský poklad. S úklonem jsem ho pozdravil. Pořád mi říká „Honzíku“, i když mu pořád opakuji: „Já nejsem Honzík, ale Kuba.“ Když jsem mu to asi třikrát zopakoval, tak mně konečně řekne správně: „Kubíku, ty určitě chceš vysvobodit naši královnu, vid’? Ani nevíš, jak jsem rád, že tu jsi. Mám o tebe strach, a proto mě dobře poslouchej, co ti teď poradím.“

Zpozorněl jsem. „Plň úkoly a všechny příkazy, až na jediný. Nikdy se nesmíš otočit, to by byl s tebou AMEN! Poslouchej, ale neotoč se! Nikdy! Rozumíš mi?“ Přikývl jsem. Dědeček mě pohladil a zmizel.

Rozhlížím se, všude hledám, ale on nikde. V tom slyším: „Stůj, cizinče, stůj.“ Zastavím. Jsem vyděšený a roztřeseným hlasem se ptám: „Kdo jsi?“ Nic. Ještě jednou se zeptám a slyším: „Otoč se, jsem za tebou.“ Chci se otočit, ale vzpomenu si na dědečkova slova. Musím být opatrný. Náhle přede mnou opět něco zazáří. Že by poklad? Že bych našel to „Zubštejnské dědictví“? Ten poklad ze Zubštejna? Ano?

Šel jsem blíž, až k hradu, kde v jedné klenbě seděl pták Ohnivák. Celou cestu jsem slyšel hlasy. Nepodlehli jsem jim! Teď vím, co je místním tajemstvím. Je to Přírodní Pohádková Rezervace (nejstarší na celém světě).

Jakub Hutař, 7.A

NEPOSLUŠNÁ MARGARETA

Kdysi dávno žila jedna moc stará babička a s ní její roztomilá a líbezná vnučka Margareta.

Jednoho krásného dne pobídla babička Margaretu, aby šla hned po obědě na louku pro trochu čerstvé trávy pro králíka Alfonze. A protože louka ležela za Vířskou přehradou, napomenula ji: „Nechod' k malému přístavu pod Smrtečným vrchem, je to tam velice kluzké a snadno bys mohla spadnout do vody!“

Margareta si před obědem připravila nůši a srp, co jí zůstal po dědečkovi.

Hned po obědě vzala nůši na záda a babička jí tam strčila pár „buchet“ a trochu mléka od kozy Lízy. Šla rychlým krokem, aby ušetřila více času, ráda si totiž pletla věnečky ze zlatých pampelišek.

Na louce měla za chvíli nůši plnou nažnuté trávy. Sama se podivila, jak rychle byla s prací hotova. A že bylo horko, napadlo ji, že by si mohla přece jen smočit alespoň nohy na pokraji vody, aby se trochu zchladila. Vzpomněla si, že jí to babička zakázala, ale vodička tak strašně lákala....

Postavila nůši s trávou nedaleko přístavu, kde byly připoutány loďky železným okem. Sedla si na velký starý kámen na břehu a šplouchala nohama ve vodě. Najednou se jí zdálo, jakoby ji někdo táhl za nožičky do vody. Margareta vykřikla, voda jí pohltila a hladina se nad ní uzavřela.

Margareta padala hloub a hloub, až zůstala ležet na nejnižším dně Vířské přehrady. Po chvíli otevřela oči a uviděla před sebou malou zelenookou dívenku. Šaty měla z rybích šupinek a pásek z jemných narůžovělých perel. Dívenka chytla Margaretu za ruku a řekla jí: „Vítám tě, Margareto, ve své vodní říši. Jsem sestra vodníka Emanuela, který je vládce téhle přehrady. Budeš u nás bydlet. Margareta se ale dala do velkého pláče. „Nechci u vás bydlet! Já... Já chci jít zpátky za babičkou.“ „Babičku jsi neposlechla, budeš muset poslouchat mě a bratra!“, řekla vodníková sestra s povzdechem.

„Pojď se mnou,“ pobídla Margaretu a chytla ji za ruku. Odvedla ji do krásného křišťálového paláce, v němž byly všechny stěny, stropy i podlahy průhledné. Ať se Margareta podívala na tu nebo na onu stranu, všude viděla celé houfy malých i velkých rybiček. Vodníková sestra ji zavedla do nejmenšího a nejnižšího pokojíku v paláci a řekla jí: „Neplač, neplač, Margareto. Není ti to nic platné, musíš u nás zůstat navždy. Nebude ti u nás zle, přinesu ti tolik pěkných věcí, kolik si jen vzpomeneš. Budeš se u nás mít lépe než doma. Budeme se o tebe starat a ty nám budeš pomáhat s naším hospodářstvím.“

„A to se nikdy nepodívám za babičkou?“, ptala se vzlykajícím hlasem Margareta. Jakmile to dořekla, uslyšela, jak někdo klepe na dveře. „Sestřičko má milá, vrátil jsem se z dlouhé cesty. Podívej, co jsem ti přivezl!“ Ve dveřích stál vodník Emanuel, v ruce držel zlatý šátek a smál se na sestru i na Margaretu. „Ty musíš být malá Margareta z Víru, já tě znám.“ Margareta na něj koukla uplakanýma očima a pravila: „Vraťte mě zpátky na zem, já musím za babičkou. Kdo se o ni a o naše zvířata postará?“ Vodník chvíli přemýšlel a pak pravil: „Až uvidím, že už nepláčeš a vykonáváš svou práci tak, jak máš, odbudeš si tu jeden

rok a pustím tě k tvé babičce.“ Dívenka mu v mžiku odpověděla, že tento úkol splní.

Byl začátek května, když se Margareta ocitla ve Vírské přehradě a začala bydlet u vodníka Emanuela a jeho sestry. Čas plynul jako voda a Margareta byla pilná jako včelička. Vodník Emanuel si Margaretu oblíbil natolik, že se začal obávat měsíce, který se jmenuje květen.

Byla zlá zima a Margareta měla stále více práce. Malou dívenku to moc vysilovalo. Než vyčistila celé dno přehrady, nakrmila malé rybky a ošetřila rybí staroušky, byla už tma. Vodník si všiml, že Margareta je na všechnu práci moc malá, a proto si ji zavolal jednoho prosincového dne hned brzy ráno do jídelny.

Vodník vařil v jídelně čaj s mořskými řasami. „To jsi ty, Margareto?“ „Ano, jsem, prý se mnou chceš mluvit?“ „Ó ano. Je dvacátého třetího prosince, a protože v prosinci vy lidé slavíte Vánoce Mám už pro Tebe dárek. Měla bys zde u nás zůstat ještě pět dlouhých měsíců. Ale protože jsi byla velice šikovná a všechnu práci jsi zvládla dříve, smíš už zítra večer odejít za svou babičkou.“ Margareta se radostí rozplakala. Nemohla se dočkat zítřka.

V podvečer si Margareta po sobě uklízela světničku, ve které bydlela 7 dlouhých měsíců. Při úklidu přemýšlela. Uvědomila si, že vodníka i jeho setru považuje už za své sourozence a že je nemůže už nikdy nevidět. Rozběhla se za Emanueleem a zastihla ho se sestrou v kuchyni.

Když je tam tak uviděla sedět u stolu, pochopila, co jim musí říct. „Jsem moc ráda, že jsem zde ve Vírské přehradě mohla strávit pár měsíců svého života. Chtěla jsem se vás zeptat, zda vás budu moci navštěvovat?“ Vodník Emanuel hned odpověděl i za sestru: „Drahá Margaretko, vždy tě rádi uvidíme, přijď kdykoliv.“ Margareta jim slíbila, že vždy, když půjde s babičkou okolo Vírské přehrady, nezapomene vodní přátele navštívit.

A tak se Margareta rozloučila se svou novou rodinou a lusknutím vodníkových prstů se objevila uprostřed babiččiny světnice přímo na Štědrý večer. „Babi, babičko, ani nevíš, jak se mi po tobě stýskalo. Slibuji ti, že už tě budu celý život poslouchat!“ Babička se celá radostí rozklepala. „Margareto, ani nevíš, jak jsi mi tu chyběla. Měla jsem strach, že tě už nikdy nevidím.“

Margareta musela po zbytek večera vypravovat babičce o vodním království. Od té doby se ale babička o Margaretu bát nemusí. S vodníkem z Vírské přehrady se navštěvují dodnes.

Sabina Stojkovičová, 8.C

KMOTR LIŠÁK ZERO NA VÝLETĚ K DOMANÍNSKÉMU RYBNÍKU

„Uáááá,to už je ráno?“ Hned po probuzení se snažím udržet na všech čtyřech, když vtom slyším starou písničku: „Zerane! Tys zase spal celý den?“ „Uááááhah, to už je večer? Mám hlad.“ „Ne! Je odpoledne a jestli máš hlad, tak si běž něco ulovit, nebudeš se tu válet jak prase na krmníku!“ Tak žaludek

zavelel a dal mě do pohybu. U vchodu do nory si ze mě hned začne utahovat jedna z mých sester, Lina. „Óóóó? Ty ještě žiješ? Hele, nepatříš ty takhle náhodou k medvědům? Šípková Růženka by byla na tebe právem hrdá!“ Ještě ospalý jsem jen kolem ní prošel, ignoroval všechny její hloupé řeči a šel něco ulovit.

Po pár minutách trmácení jsem znenadání uklouzl na pevné vodě a spadl na čumák. „Au.“ A ještě mrzutější než předtím jsem pokračoval v cestě. Nakonec mě štěstí neopustilo a ucítil jsem pach životadárné vody. Až pohled na rubíny zamrzlé v chladné peřině mě doopravdy probudil. Úplně šťastný, že se najím, řítíl jsem se vpřed, kam mě stopa vedla, ale konec stopy byl hořký. Mí bratři a zbytek sester leželi jeden vedle druhého s nacpanými břichy k prasknutí, jen funěli a šklebili se mi do tváře. Znechucen jsem se vydal dál hledat potravu. Jak si tak ťapkám, narazím na oplocené krychlové hory sněhu...

S údivem kráčím po...no ehm, noo...černém kameni, kde není překvapivě sníh. S odstupem pozoruji ty útvary, jak jsou pravidelně jeden vedle druhého. A náhle uvidím sněhového tvora. Přiblížím se k němu a začnu si ho prohlížet. „Heh, docela vykrmený, co když má jaké jídlo?“ „Ehm, prosím vás, nemáte nějaké jídlo?“ Ale on stál bez výrazu jak stráž. Pár minut jsem do něj hučel, jestli nemá něco k snědku, ale beznadějně. Vtom z nebe začaly padat drobné pavučinky sněhu. Opustil jsem toho nenasytu a z nudy začal ty pavučinky chytat. „Brrr, studí!“ Tak si tak hrají, najednou se přede mnou vyřítí skála, tentokrát v zeleném provedení, ale hýbá se!

Instinktivně jsem začal utíkat, utíkám a utíkám a v plné rychlosti narazím do té větší „spící“ hory. Až jsem spočítal všechny hvězdičky, které mi lítaly kolem hlavy, lehl jsem si na záda a podíval se nahoru. „Ááááá...hory mají zuby!“ Celý zděšený jsem nakonec utekl. Ale kde teď vězím? Všude na obzoru jen samý sníh. To byla nádhera! Dokonce mě na chvíli přešel hlad. Tak jdu a jdu, ani nevím kam a díky bohu narazím na tu pevnou vodu, na které jsem předtím uklouzl. Zaostřím a vidím další tvory, tentokrát menší, s klacky a černým kamenem. Jich si moc nevšímám, zato vůně z věcí, co si opodál odložili, mi nedala pokoj. Šel jsem k tomu na průzkum...a hele, jídlo!!!

Po dobré a hlavně velké večeři se mi ještě nechtělo jít domů, tak jsem šel na menší zdravotní procházku. Ujdu jen pár metrů a co nevidím - ti menší tvorové lítají ve vzduchu! „Příroda se musela zbláznit!!!“ Nevěřicně jsem kroutil hlavou a už radši odešel domů do pelíšku...

David Šmarda, 8.A

SOVÍ ZPĚV

V březnu - v Měsíci knihy, vzala nás – třídu 6.A paní učitelka na besedu do městské knihovny, kde si pro nás připravili literární pásmo ke knize Soví zpěv od spisovatelky Ivy Procházkové.

Přivítali nás tři herci, kteří nám formou scének chtěli přiblížit děj knihy. Děj se odehrává v německém městě Brémy v nedaleké budoucnosti v roce 2046. Vystupují zde tři hlavní postavy: Arnim – 19 let, Géza – 9 let a Rebeka – 17 let. Svět budoucnosti je plný techniky. Příběh se odehrává v čase, kdy neustále prší, až dojde ke katastrofě. Přívaly vody protrhnou protipovodňovou hráz. Hrdinové bojují při katastrofě o holý život, ale také s vlastními citovými problémy. Místo technických zázraků rozhodnou lidské city a činy.

Scénka na nás všechny velice zapůsobila. Tajil se nám dech, ani jsme nedutali. Příběh popustil meze naší fantazie a donutil nás k zamyšlení. Myslím si, že mnozí z nás po knize sáhnou a budou si chtít „soví zpěv“ prožít ještě jednou.

M. Hlaváčková, 6.B

ROZHOVOR S NOVÝM SPOLUŽÁKEM

- „*Jak se ti líbí na naší škole?*“
- „*Je to zde dobré, ale není to ono. Nejsou tak barevné třídy a chodby.*“

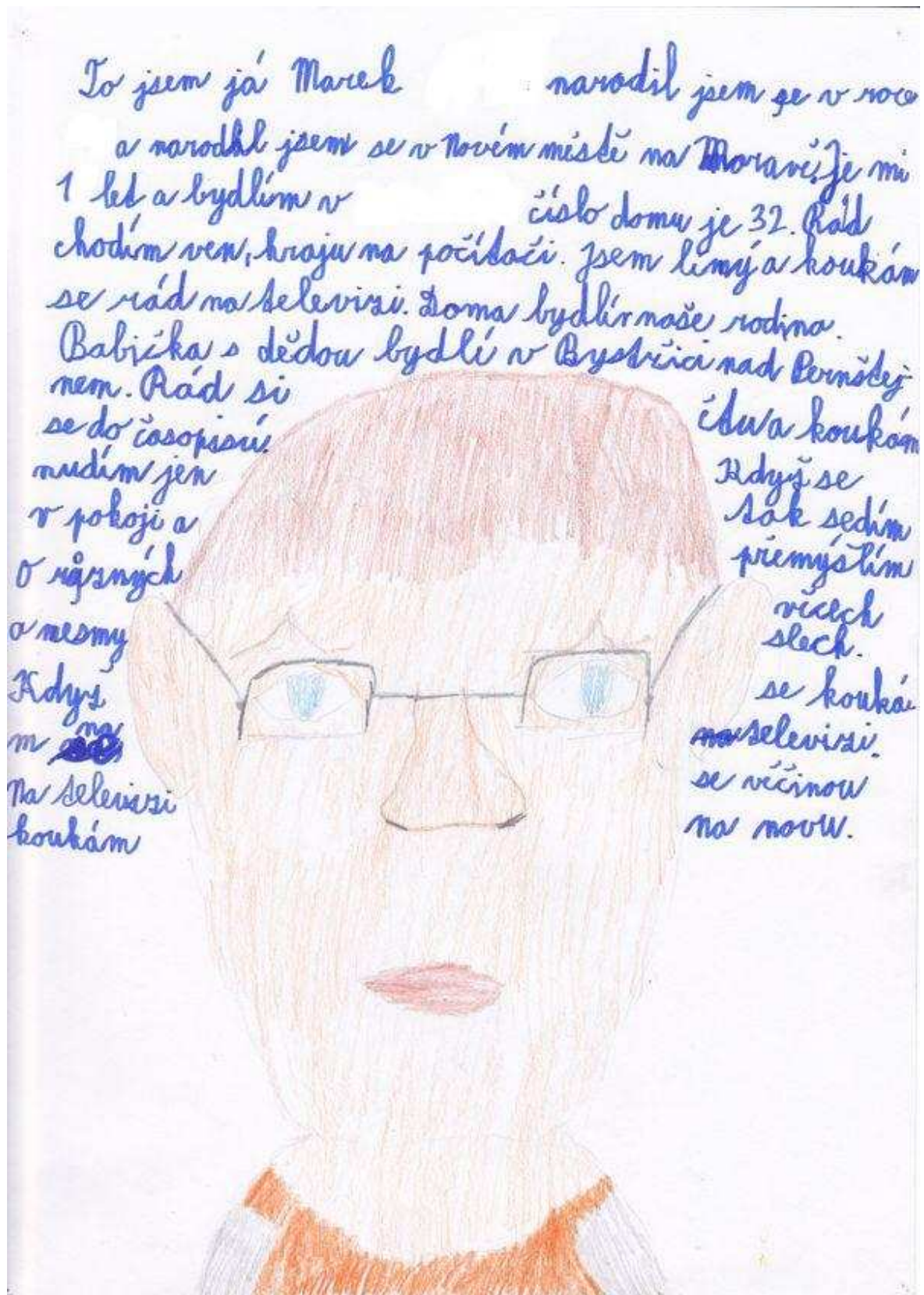
- „*Jak se ti líbí v naší třídě?*“
- „*Je to tu dobrý, ale v mé bývalé třídě mi bylo líp.*“

- „*Zdá se ti učení lehčí nebo těžčí?*“
- „*No lehčí, protože na horní škole jsme byli o něco napřed než zde.*“

- „*Jsou tu učitelé hodnější nebo přísnější?*“
- „*Spíš hodnější.*“

TO JSEM JÁ

Zmenuji se Pavel

narodil

jem se v Novém městě na Moravě

16. ^{zima let} Rád sportuju a chodím rád s dědou do lesa na četnou.

Nemám

nejblížší

řekou

anglický

VLAST

VV

mamě

vyšší

nadbi

hou

na

a

mám ČTENÍ

předmety jsou

výchova

jasit

IVĚDA

román

a uměl

moje krevky

bošbol hrani

krumpku

hudební

marša

chtěl

bych být

dobrý

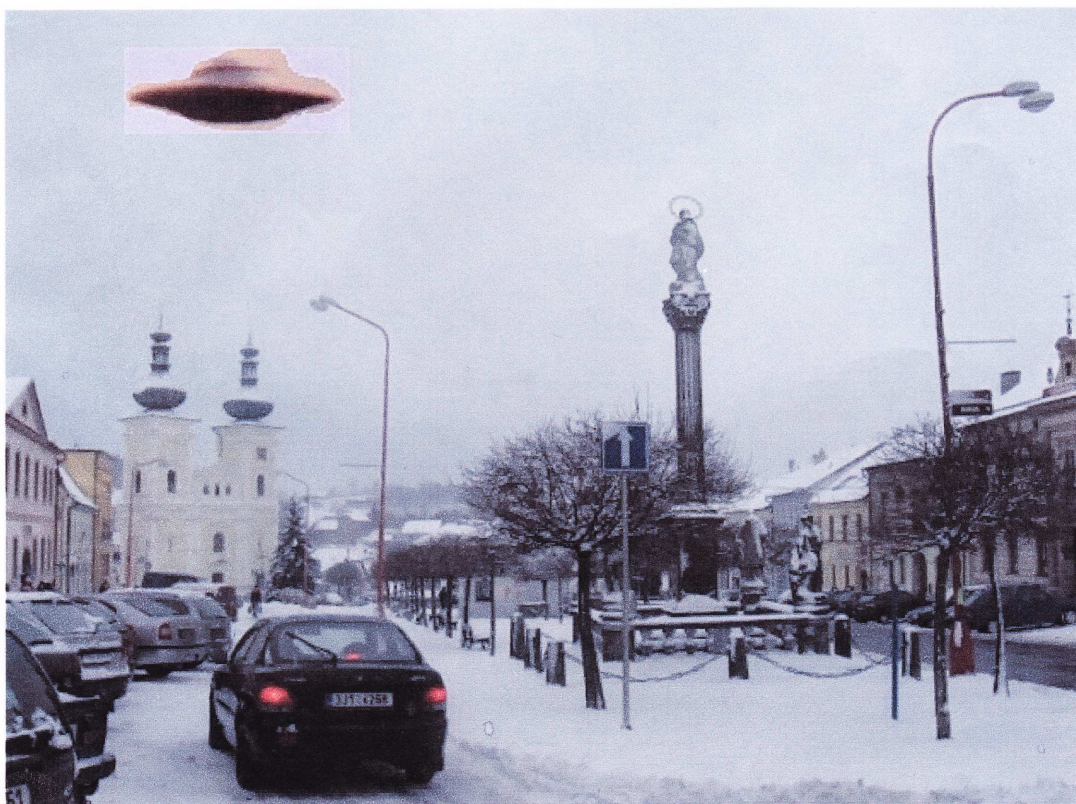
PRAVDA NEBO NOVINÁŘSKÁ KACHNA?

.....

UFO v TGM?

Věříte v mimozemské civilizace? Chodíte na ZŠ TGM v Bystřici?? Pak tu pro vás něco máme. Dne 10.3.2010 byl na náměstí spatřen neidentifikovatelné létající objekt (UFO). Svědci tvrdí, že UFO viděli vzlétat od střechy naší školy. Takže, schovává pan ředitel nebo někdo z učitelů na naší škole mimozemšťany? Toť záhadou zatím zůstává. Zatím, protože my toto budeme řešit a když se něco objeví, dáme vám o tom samozřejmě vědět. Tak se modlete, ať se někdo z vás nestane obětí ufounů, které někdo na naší škole určitě schovává. Ale může to být klidně i někdo z vás, našich čtenářů!!!!

Lukáš Šnajdr, 7.A

INVAZE

V neděli 7. března se mimořádně někde v hloubi stok pod Bystřicí sešla rada odpadních skřítků. Byli rozčíleni hlavně tím, jak žáci z naší školy ucpávají odpad doslova neuvěřitelnými věcmi. Rozzlobilo je nejvíc to, že čistí a udržují odpad, a pak přijde někdo a spláchne jim na hlavu třeba učebnici. Debata probíhala velice ostře, někteří chtěli dokonce dát naší škole ještě šanci, ale nakonec se dohodli, že ucpou odpad zatím jen pro výstrahu na chlapeckých záchodech.

V pondělí, když jsme přišli do školy, jsme zjistili, že chlapecké záchody jsou mimo provoz. O své WC se s námi museli dělit holky. Někdy ve třetí vyučovací hodině přijela čistící firma a snad každý její pracovník se divil, co v těch trubkách našli. Nakonec však odpadní roury za cenu velkého zápachu vyčistili. Větralo se pak určitě ještě po skončení vyučování. Do šaten chodil každý se zacpaným nosem. Vlastně až do jídelny. Žáci prchali z blízkosti hlavního schodiště, jak nejrychleji to šlo. Splašky byly i se skřítky odvezeny do čističky. Skřítkové byli rádi, že mohou teď pracovat někde jinde, kde za ně vlastně všechno udělá stroj.

Doufejme jen, že potrubí pod školou nezůstane dlouho bez skřítků – čističů.

A. Klukan, 7.A

SOUTĚŽ S TOMÁŠEM KLUSEM

.....

V minulém čísle jsme vás informovali, jak se žáci naší školy zúčastnili hudební soutěže vyhlášené Klubem mladých čtenářů. Vybranou píseň LeHomoLe jsme nacvičili, nahráli, složili k ní oslavné verše, vše nakonec doplnili krásně výtvarně zpracovaným přebalem. Pak už nezbývalo nic jiného, než CD poslat do Albatrosu a čekat, čekat a čekat... Pravda, už jsme ani chvílemi nedoufali, že by se nám podařilo získat některé ze tří možných míst. A najednou – světe div se – ve středu 24.3.2010 jsme zjistili, že jsme tuto soutěž

V Y H R Á L I !!!

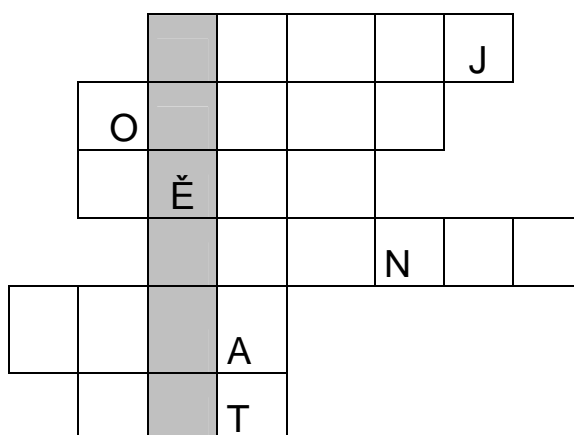
Čeká nás příjemná odměna:

Tomáš Klus navštíví naši školu **20.4.2010** a **od 15.00** nám bude ve velké tělocvičně zpívat spoustu svých krásných písniček, nebude chybět i povídání o muzice, rád se také všem zájemcům podepíše. Přiveze s sebou i svá CD a Zpěvník, vše si budete mít možnost po koncertu zakoupit!

Proto již teď připomínáme – nechystejte si nic na tento termín a určitě si přijďte koncert užít!

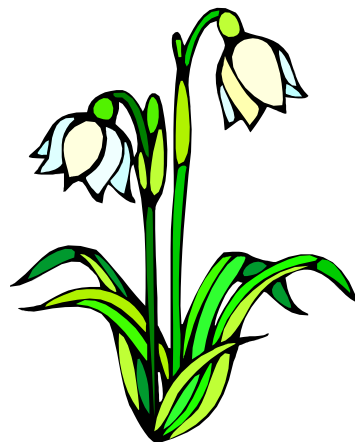
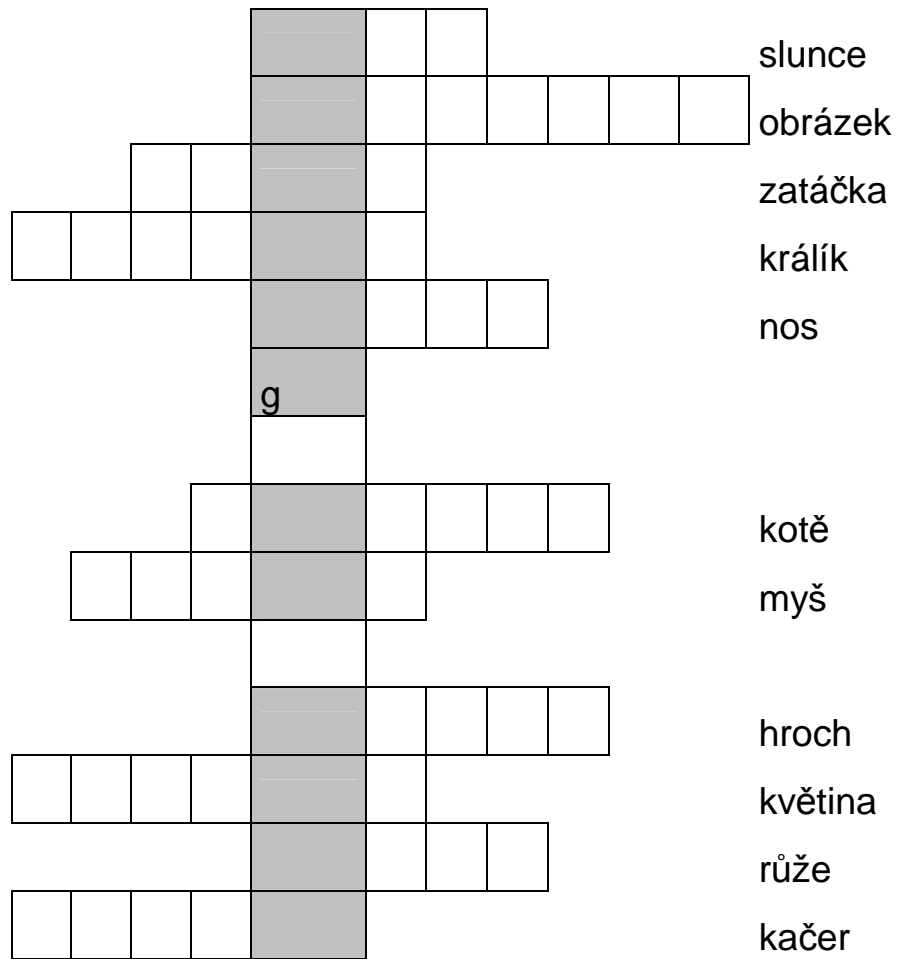
NA OBLOZE SVÍTÍ

1. zimní sport
2. hlídač ovcí
3. babička a
4. vánoční
5. pitná
6. Pat a

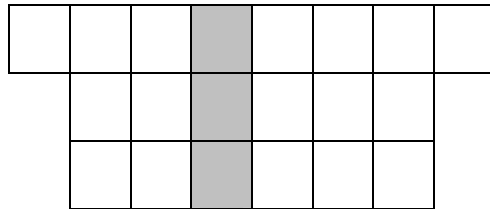
M. Šimečková, 3.B

ANGLICKÁ KŘÍŽOVKA

K.Chocholáčová,
9.A

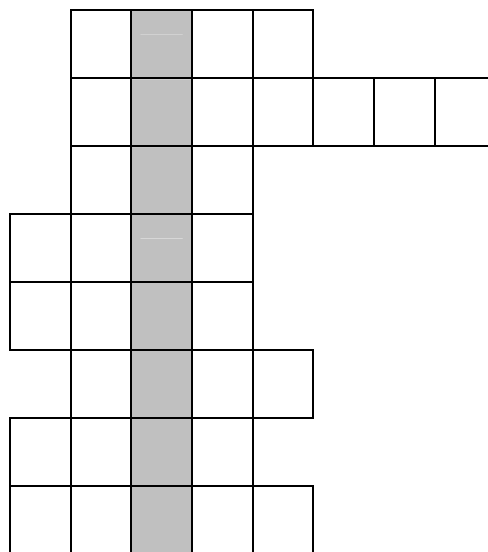
NĚMECKÁ KŘÍŽOVKA

krajina

maso

podzim

opice

potřebovat

dveře

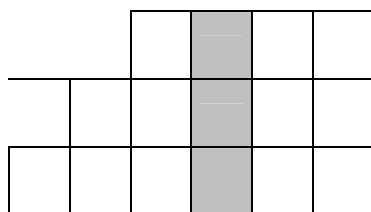
rok

červenec

mléko

bez

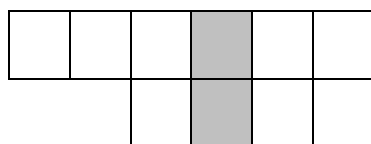
proti

tlustý

zelenina

německý

bratr

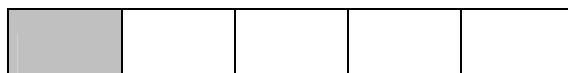
půl

Nápověda: Affe, Landschaft

K. Kašparová,
9.A

RUSKÁ KŘÍŽOVKA

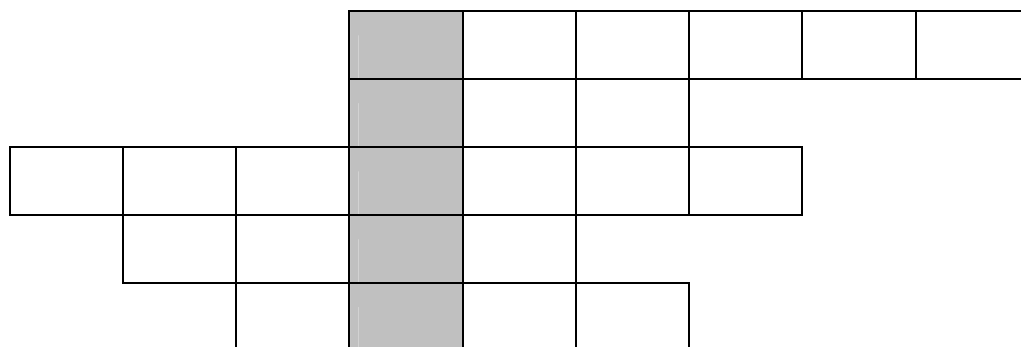
ráno

ona
máma
ruský

ulice
žít,
bydlet
deset

osm
ještě
děkuji
banka
otec

